

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος ἐννενηντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνον ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΙΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δέχομαι νάξαι κι' ἐντροπὴν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Δεκεμβρίου, δωδεκάτη,
ὅτῃ Βουλὴ πολὺ ραχάτι.

Ἐνδεκα καὶ τετρακόσα...
τὸ Ναπολεόνι πόσα;

**Γεῦμα τοῦ Φασουλῆ
ἐπίσημον πολὺ.**

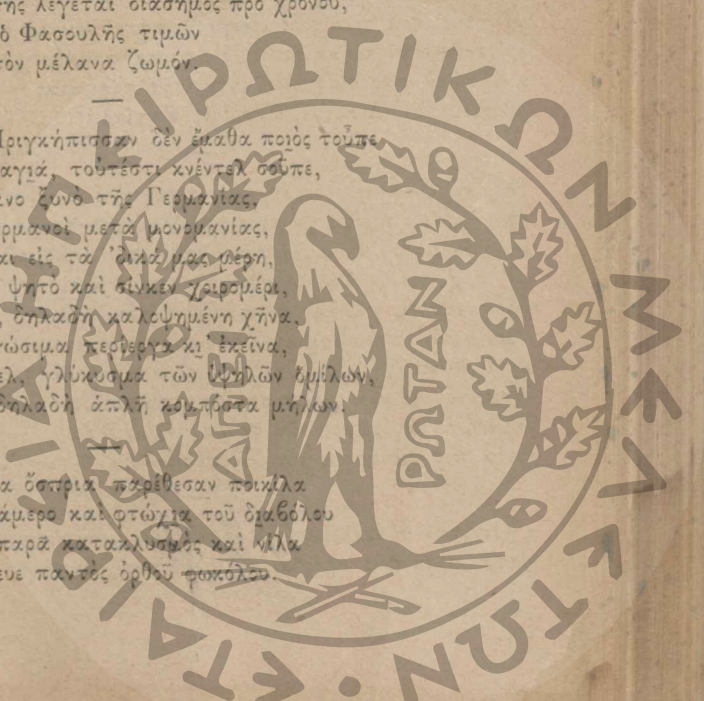
Ἐν ἄκουσε κι' ὁ Φασουλῆς, ὅπου τὸν δέρνει ψώρα,
ὅς ἦσαν οἱ Υπουργοὶ καὶ Πρεσβευταὶ καὶ ὅλοι τώρα τώρα
τὸν κύριον Διάδοχον ὅτ' αὐτῶν τῶν καλοῦν
καὶ τὸ σπτόν στομάχι του μὲ γεύματα χαλοῦν,
κι' αὐτὸς καθὼ φιλότιμος ἀπόγονος Ἑλλήνων
εἰς γεύμα προσεκάλεσε λιτὸν τὸν Κωνσταντῖνον,
προσῆλθε δ' ὁ Διάδοχος μετὰ τῆς Πριγκηπίσσης,
ἀλλὰ προσῆλθον μετ' αὐτῶν κι' οἱ Πρίγκηπες ἐπίσης,
καὶ κι' ὁ μπεμπῆς Γεώργιος μαζί μὲ τὴν νταντᾶ του
κι' ὁ Γραμματεὺς, πιστότατος εἰς τὰ καθήκοντά του,
πρὸς δὲ κι' ἡ τόσον προσφιλεῖς τοῦ Διαδόχου σκύλα,
κι' ἄλλα σπουδαῖα πρόσωπα πολλὰ τε καὶ ποικίλα,
Παῖδες μαζί μὲ Γραμματεῖς ἐκ τῆς διπλωματίας,
τὸ "Αἰ - λαίφ τῆς γνωστῆς κολοκυθοκρατίας,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μετὰ τοῦ Συμβουλίου,
ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἡ κρίμα κι' ὁ ἀφρὸς αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου.

Ἡ Φασουλὴ μὲ μάλλινο καὶ ταιμαχὶ φουστάνι
καμαρωτὴ καὶ λυγιστὴ περιποιήσεις κάνει
κι' ὅς πηγαίνει κι' ἔρχεται καθὼς τὴν σουσουράδα,
τὴν κυρία Περικλὴ σὺν Οὐγγρικῇ φοράδα
πρὸς τὴν οἰκοδόκωιναν εἰς τὸ πολὺ καμάρι,
καὶ πᾶσαν δ' οἰκειότητα ἑστὸς Πρίγκηπας λιμάρει.

(Ὁ Περικλῆτος κάθεται μὲ φράσκο σὲ μιὰ κώχη,
στολιζέει δὲ τὴν Τράπεζαν μεγάλη ἀνθοδόχη,
κι' ὁ μάγειρας τοῦ Φασουλῆ σερβίρει πρῶτα πρῶτα
μιὰ φασουλάδα μὲ δαυκιὰ, Ἑλληνιστὶ καρότα,
ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ σεβαστὸς Διάδοχος τοῦ θρόνου
καὶ Δουξ τῆς Σπάρτης λέγεται διάσημος πρὸ χρόνου,
αὐτὴν τὴν ιδιότητα ὁ Φασουλῆς τιμῶν
ἰδιαίτερος τοῦδ' ὡσεὶ τὸν μέλανα ζωμόν.

(Ἀλλὰ καὶ ὅτῃν Πριγκηπίσσαν δὲν ἔμαθα ποῶς τοῦτε
νά φέρη Γερμανῶν φαγιά, τοῦτέστι κνέντελ σοῦπε,
σάουερ κράουτ, λάχανο ζυνὸ τῆς Γερμανίας,
ὅπου τὸ τρῶν οἱ Γερμανοὶ μετὰ μονομανίας,
ἀλλὰ δὲν συνειθίζεται εἰς τὰ ἄλλα μὰς ὄρεα,
καὶ νίρεν μπράτεν ἢ ψητὸ καὶ σινκεν χειρομέρι,
καὶ γκένζε μπράτεν, δηλαδὴ καλοψημένη χήνα,
κι' ἄλλα πολλὰ φαγίσματα περὶ ὧν καὶ ἐκεῖνα,
μὰ καὶ ραμστρουντελ, γλυκίσματα τῶν Ὑψηλῶν ἐπιτελῶν,
καὶ ἀφελ κοῦχεν, δηλαδὴ ἀπλὴ κομπόστα μήλων.

(Οὐχ ἦττον κι' ἄλλα ὅσ' ἔφατ' ἀπὸ τῆς ποικίλης
γιατ' ἦταν Σαραντάμερο καὶ στώγια τοῦ διαδόχου
κι' ἐγένετο γιὰ τὸν παρὰ κατακλυσμὸς καὶ κίλλα
κι' ἡ πίστις ἐκινδύνευε παντὸς ὁρτοῦ φοκώλου.

Μὰ καὶ φακὴν παρέθεσεν ὁ μάγειρας πρὸς τοῦτους, ποῦ τὴν τιμᾶ καὶ ὁ Φασουλῆς, ὁ λαίμαργος παφούτης· μετὰ τὴν καὶ ὅταν μαθητὴς ἐφείτα 'στό Βαρβάκειον ἐγέμιζε τοὺς σάκκους τοῦ καὶ τὰ θυλάκιά του, καθόσον καὶ ὁ δαυὶς 'Ησῶ δι' ἐν φακῆς πινάκιον ἐπώλησε 'στὸν 'Ιακώβ τὰ πρωτοτόκιά του).

Φ.—Γιὰ τοῦτο τὸ τραπέζι μου βεβχίως ἀπορεῖτε, μὰ νὰ μὲ συμπαθήσετε καὶ νὰ μὲ συγχωρήτε ἂν μόνον ὁσπρια ξερὰ τολμῶ νὰ παραθέτω... ἐν τοῦτοις ἐρωτήσετε τὸν βλάκα Περικλέτο, καὶ αὐτὸς ἀμέσως θὰ σὰς 'πῇ πῶς τὴν 'Ελλάδα θὰ εἶναι γεῦμα πλούσιον καὶ μία φασουλᾶδα. 'Αλλ' ὅμως σὺν Διάδοχος καὶ Πρίγκηψ Κωνσταντῖνος γνωρίζετε τί ὄνειρον κακὸν ἐνυπνιάσθη ὁ δυστυχὴς σιτοποιὸς τοῦ Φαραῶ ἐκεῖνος ὅποτεν εἰς φυλάκισιν σκληρὰν κατεδικάσθη; Δὲν ἀμφιβάλλω παντελῶς πῶς θὰ τὸ ἐνθυμῆσθε διότι νέος λόγιος καὶ σπουδασμένος εἰσθε καὶ ἀνερευνᾶτε τὰς Γραφὰς ὡς γνώστης ἐντριβής, καὶ ἡ μήτηρ σας ἡ σεβαστὴ καὶ τόσον εὐσεβὴς σὰς ἔμαθε τὰς παλαιὰς καὶ νέας Διαθήκας καὶ ἐλπίζομεν νὰ δρέψετε τροπαιοφόρους νίκας.

Εἶδε λοιπὸν 'στὸν ὕπνο του ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος πῶς κἀνίστρον μὲ φαγητὰ 'στὴν κεφαλὴν ἐκράτει, καὶ ταῦτα τὰ κατέτρωγε τῶν πετεινῶν τὸ σμήνος, ποῦ τῶν αἰθέρων εὐπετὲς διέτρεχε τὰ πλάτη, καὶ ψίχουλο δὲν ἄφησε τὸ στόμα τῶν πτηνῶν καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἔμεινε τὸ κἀνίστρον κενόν. 'Ο δ' 'Ιωσήφ ὁ πάγκαλος εὐθύς καὶ ἐκ τοῦ προχείρου ἔδωσ' ἐξήγησιν κακὴν τοῦ τρομεροῦ ὄνειρου, καὶ ὅποτεν ὁ σιτοποιὸς προσῆλθε 'στὸν δυνάστην ἐρρίγησαν καὶ ἐκάμφθησαν αἱ κατίσχυοι τοῦ κημήαι... καὶ ἐγὼ ἐκεῖνο τόνειρον τὸ βλέπω καθ' ἐκάστην, ἂν καὶ ποῶς σιτοποιὸς τοῦ Φαραῶ δὲν εἶμαι. 'Ονειροκρίτης δι' αὐτὸ καθέναις ἄς σιγήσῃ, χωρὶς σοφὴν ἐξήγησιν ἐπιθυμῶ νὰ μὲνῃ, καὶ οἷχως νέος 'Ιωσήφ νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσῃ πολὺ καλὰ, Διάδοχε, γνωρίζω τί σημαίνει.

Εἶχμεν κἀνίστρον καὶ ἐμεῖς μὲ πλούτον φαγητῶν, πλὴν σαρκοφάγα ὄρεκα καὶ ἄλλα πολλὰ πετούμενα μετὰ τοὺς ὀρεῖς τῶν κρωγμῶν κατῆλθον καὶ ἐπ' αὐτῶν καὶ ἐκένωσαν τὸ κἀνίστρον εἰς τὰ καλὰ καθούμενα, καὶ τὴν πᾶς σιτοποιὸς αὐτῆς τῆς πολιτείας μαστίζεται, Διάδοχε, δεινῶς ἐξ ἀσιτίας.

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ ὑπέκλινε καὶ πρὸς τὰ δύο φύλα καὶ ἀμέσως ἡ πασίγνωστος τοῦ Δικδόχου σκύλα ἐδάγκωσε τοῦ Φασουλῆ τὸν Γκιούλ τὸν κακομοῖρη καὶ ἀρχίνας σκυλοκαυγὰ μεγάλο πανηγυρι, ὅμως ἐξῆλθε νικητὴς ἐκ τούτου τοῦ ἀγῶνος ὁ μὴ μοῦ ἄπτου θηλυκὸς ὡσὰν καλοθερμμένος, καὶ ὁ Γκιούλ, χυδαῖος καὶ ἄσημος ἀσῆμος ράτσας γόνος, ἐλούφαζε σὲ μὴ γωνία σὺν παραπνευμένος, ἐκείνην δὲ ἀγέρωχος σὺν σκύλα τῆς Αὐλῆς μετὰ περιφρονησῶς τὸν ἐβλεπε πολλῶς.

(Ὅποτεν δ' ἐτελείωσε τὸ ἐξ ὁσπρίων γεῦμα μετὰ προποσείας ἀρετὰς καὶ οὐκ ὀλίγον πνεῦμα,

ἐφεσπερίς ἐγένετο μικρὰ καὶ ἀφελὴς καὶ εἰς ταύτην ρόλον ἐπαιξεν ὁ λαλὸς Φασουλῆς. Πρὸς ὅλους περιποίησις καὶ μετὰ τὸ παραπάνω, ἡ δὲ κυρία Φασουλῆ 'τραγουδοῦσε 'στό πιάνο τὸ εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς γιατί νὰ σ' ἀπαντήσω καὶ τῆς 'βαστοῦσε κάποτε ὁ Μοντολὼν τὸ ἴσο, μὰ καὶ ἡ κυρία Περικλῆ ἐτραύλισε σιγὰ μετὰ φωνῆς περιπαθοῦς τὰ ζῶα μου ἀργά, καὶ ὁ Περικλῆτος ἐπειτα μετὰ τοῦ Φασουλῆ αὐτὸ τὸ ἄσμα ἐψάλαν ἡρώϊκον πολὺ:

«Ελλήνες ψάλλωμεν ἄνδρα γενναῖον, τὸν σὺρ Χαρίλαον, ἥρωα νέον, οὗτος ἀνθίσταται ἡρώϊκως.

Πάντες τὸν Λόρδον ἄς μιμηθῶμεν, χάριν ἐκείνου ἄς γυμνωθῶμεν... τοῦτο σκοπὸς μας ἰδανικός».

Κατόπιν καὶ ἄλλο ἐψάλαν τῆς μόδας τραγουδαὶ καὶ παίζουσιν τὴν κολοκυθιά, τὰς πόλεις καὶ τὰ ζῶα, τὸ τσίμπε τσίμπε τὸ λεπτὸ καὶ τὸ δακτυλιδάκι, καὶ ἄλλα παιχνίδια ἰνσοσάν, 'Ελληνιστὶ ἄθῶα, καὶ ἡκούσθησαν διάφορα βιογρά καὶ μαντολίνα, καὶ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς καθίζει 'στὴν μπερλίνα, καὶ ὁ Φασουλῆς σὺν ἐξυπνος μὲ σὺκ χαριτωμένον ἐμαζεύει τὰ σχόλια τῶν παρευρισκομένων).

Φ.—Σὲ προσκυνῶ, Πρωθυπουργέ, καὶ σοῦ φιλῶ τὰ χεῖρα, καὶ εὐθύς τ' αὐτὰ σου τέντωσε ν' ἀκούσῃς τὰ χαμπέρια. 'Ο ἕνας μούπε μυστικά νὰ πῶ 'γὰρ 'πὲς ἀλεύρι... εἰς τὸ Ταμεῖον ἐμπροστὰ ὁ Ροῦ καὶ ὁ Λό νὰ σ' εὕρῃ ἐκεῖνος μούπε νὰ σοῦ 'πῶ «μπερλίνα μου μαυροῦκα, μὰς ἐκλεψὲν τὰ τάλλαρα καὶ ἄφησαν τὴν σεντούκα», ἄλλος τὸ 'Ισοζύγιον νὰ ρίξῃς 'στό μαστέλο, καὶ κάνε το μὴ πιασῇ καὶ ἐγὼ τὸ ρυζὶ στέλλω, ἄλλος καὶ πῶς δὲν μούσκασες μετὰ τὸ φαγὶ τῶν φῶρων, ἄλλος πῶς παραγρίψε ἡ φάρα τῶν ἐμπόρων, πῶς ὁ χρυσὸς μὰς ἄφησε ὑγεία μὴ γὰρ πάντα καὶ τόδε καὶ ἀπόφασι ν' ἀνέβῃ 'στὰ σαράντα, ἄλλος πῶς δοῦλος σου κανεῖς καὶ οὐδὲ καμμία δοῦλα σου 'μπορεῖ νὰ σβύσῃ τὸ γιγανθίν, ποῦ νοιώθεις 'στὴν καρδοῦλα σου, ἄλλος πῶς νέας Χαλιμάς θὰ γραφῇ παραμύθια καὶ θὰ γενῇς κολοκυθιά μὰ οἷχως κολοκύθια, ἄλλος πῶς οἷχως μπούσουλα μετὰ τὸν Σκουλούδη τρέχει, ἄλλος πῶς σὲ κλαδεύουν καὶ κλαδεμὸ δὲν ἔχεις, ἄλλος πῶς σ' ἐνα σῆκωμα τῆς ἀνδρικής σου ραχῆς θὰ φιμωθοῦν τὰ στόματα τοσούτων ἐναντιῶν, ἄλλος πῶς ἐπρεπε καὶ σὺ ταῦτά τοῦ Μίδα νάχῃς ν' ἀκούῃς τὰ παράπονα ἐπιτροπῶν παντοίων, καὶ νὰ μὰς λές: «Πινκαωτὴ ἐλ' ἀπὸ τᾶλλον μου ταῦτί», ἄλλος πῶς τὰ ματάκια σου γαλιζοῦν γὰρ στερλίνα, καὶ ἐγὼ πῶς καταντήσαμε τοῦ κόσμου ἡ μπερλίνα.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς καὶ εἰς καθὲ μουςαφίρη κομμάτι σπανακόπητας ὁ μάγειρας σερβίρει, πάλιν δ' ἡ σκύλα τῆς Αὐλῆς τὸν Γκιούλ καταδιώκει καὶ πρὸς τὸν χαριέστατον καὶ ρέκτην Θεοτόκω

τοῦ Φασουλῆ καὶ Περικλῆ προσμεριδιῶν αἱ κόραι, καὶ αἱ αἰνὸς Πρωθυπουργὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπάρας τὰ δακτύλια τραγουδεῖ τὸ κατῶθεν μινὸρε καὶ σερβίρειν θελατικὴν παθητικὴν κιθάρας.)

Τὸν δὲν 'βρίσκ' ἡ συμφορὰ... τρεμυλικαστὰ 'στὴν ράχη Αὐγερινὸς φωτοβολεῖ καὶ λόρδα δέρνει πρὸ πολλῇ καθε Ρωμηοῦ στομάχι.

Τὰ χέρτα πίνουν τὴν ὁρσὰ τῆς νύχτας καὶ τὰ κηδόνι χύνει κελᾶδῆμα γλυκὸ πῶς τὴν πιά τὸ Κεντρικὸ καὶ ἡ μπόρσα τὰ κορδόνει.

Νηκίδες ποῦ δὲν φαίνονται χρυσὰ στεφάνια πλέκουν εἰς τοῦ Τρελλοῦ τὴν κερυφὴ καὶ αὐτὴν τὴν ὦρα τὴν κρυφὴ κοράκια παραστέκουν.

Συμὰ 'στὴν μπόρσα σκεπτικὸς Λόρδος τρανὸς κυττάζει τὴν ὦψι ὧλον τὴν θελή καὶ μόνος του παραμιλεῖ καὶ συχαναστενάζει.

Ἄχρη μπόρσα καὶ πτωχὴ, τί φίδι θὰ σὲ φάγῃ!... ὦ! πῶς μ' ἐμάγειρες, ὦ πῶς!... σ' ἐβλεπα πρῶτα χαρωπὸς 'στῆς Χρύσεως μου τὸ πλάγι.

Ἄκου τριγύρω πῶς βροντοῦν ἡ λίραις μὴ μία, καὶ ἐγὼ—ταλαίπωρος ἐγὼ—φάντασμα καὶ ἴσκιος κυνηγῶ εἰς τ' ἀδειανὰ Ταμεῖα.

Καὶ ἦσαν ἐκεῖνα μὴ φορὰ παράδεισος ἐμπρὸς μου καὶ ἡ μπόρσα τοῦτ' ἡ καψερή... μωρὸς ἐκεῖνος ποῦ θαρρεῖ εἰς τὰ καλὰ τοῦ κόσμου.

Ἄσ' ὄνειρα 'πλανέθηκα καὶ εἶδα σὺν κόκκους ἄμμου τῆς εὐτυχίας τοῦρανοῦ... 'πέστε, κοτσούφι τοῦ βουνοῦ, ἐσεῖς τὰ βρασανὰ μου.

Ναι! καὶ ἂν κανένα δυστυχὸ τὴν ὄρρακά του κλαίῃ καὶ γὰρ τὸ ταῖρι του πονῇ, μετὰ τὴν λεπτή του τὴ φωνὴ τὴν ὄρρακά μ' ἄς λήῃ.

Ἀφῆκε τὴν λέγαν ἔλαμπε 'στὴν νερότη καὶ στὰ κάλλη... ἐγὼ αὐτὸν τὸν θησαυρὸ, μὰ τώρα πιά ποῦ νὰ τὴν 'βρῶ; ἐδῶθε πᾶνε καὶ ἄλλοι.

Καμάρωνε ἀπὸ χαρτιά καὶ ἀπὸ μπακίραις χώρια, καὶ 'στὴ χρυσῇ τῆς τῆ μορῇ μετὰ γλῦκα κύτταζα κρυφὴ τῶν Ἀγγλων τὴ Βιτώρια.

'Αλλ' ὅμως τί μ' ὠφέλησε;... τῆς μπόρσας ἦλθε στάσις καὶ μετὰ μεγάλο βογγητὸ ἐπῆρε δρόμο δυνατό καὶ τρέχα νὰ τὴν πιᾶσῃς.

'Ω! σεῖς ποῦ τὴν 'γνωρίσατε, τῆς μπόρσας Ἀρλεκίνοι, κανέναν σας μὴν ἀπορῇ ἂν τὸ Κουβέρνο δὲν 'μπορῇ νὰ ζῇ χωρὶς ἐκείνη.

Σ' αὐτὴ τὴ γῇ τὴν κλασικὴ, ποῦ σέρνομαι σὺν βάρους, μόνον μπακίρα μοῦ βρωμᾷ καὶ ἐμπρὸς μου νηστικός χυμᾷ ὁ ἕνας καὶ ἄλλος γλάρος.

'Ἦλθον εἰ γλάροι... μὴ φορὰ δὲν ἀνθίσαν ἀκόμα ἡ 'μυγαλαίαις τῆς ἐξοχῆς καὶ ὁ Λόρδος κλαίει δυστυχῆς 'στῆς Χρύσεως τοῦ τὸ χῶμα.

'Στὸ μνημὲα τῆς ὁ Λό καὶ ὁ Ροῦ σὺν δένδρα φουντωμένα τὸ χῶμα σκιάζουν μυστικά καὶ ἀκούς καθέναν νὰ βογκᾷ: «Μυλλόρδε, οἰμένη».

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ ἐθώπευσε τοὺς ὄμους τοῦ Σκουλούδη καὶ ὅλοι τὸν συνεχάρησαν γιὰ τοῦτο τὸ τραγουδί, πλὴν ἐγερθεῖς καὶ ὁ 'Εγερτων, ὁ Πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας, ξύσου τοῦ εἶπεν Ἀγγλιστὶ μετὰ φωνῆς ἐρρίνου, μὰ ξύσου τοῦπαν Γαλλιστὶ μετὰ πινος δουλίας καὶ ὅλ' αἱ κυρίαὶ θαλλοῦσαι ὡς κάλυξ νέου κρῖνου. Καὶ ἐκεῖνος ὑπεκλίνετο λυγμοὺς κρυφίους πνίγων καὶ ἐπιάσθηκε ἡ ράχη του ἀπὸ τὸ σκύψε σκύψε, ὅταν καὶ ἡ σκύλα τῆς Αὐλῆς ἡμέρωσε ὄλιγον καὶ εἰλος γάμον μετὰ τὸν Γκιούλ μοργανικὸν συνῆψε.

(Καὶ ὁ μάγειρας 'σερβίρεισε ζεστὴ φλασκουηλιά καὶ ὅλοι ἐκραυγάζοντες σὺν χαγῆδες καὶ μπόρσας, ἄλλὰ κανέναν κύριον δὲν ἐβγαλε μιλὰ καὶ ὡς εἶδος ἀναψυκτικὸν τὴν ἤπιαν μόνον, καὶ ὁ Φασουλῆς, ποῦ διπλωμα ῥητορικής γυρεύει, μετὰ πολλῆς λεπτότητος τοιαῦτα ῥητορεύει.)

Φ.—'Αχαπτοὶ μου κυριοὶ, κυρίαὶ δεσπούναι, ἂν πίνετε φλασκουηλιά καὶ αὐτὸ πολὺ σὰς εἶναι. Ἡ μήτηρ μας 'χαμῆλωσε, 'χαμῆλωσαν ταῦτά μας, ἐπλήθυναν τὰ κοίματα ὡς τῆς θαλάσσης ἄμμος, καὶ ὅλοι φωνάζουν ἄκου πῶς εἶναι τὰ χαρτιά μας καθὼς καὶ ὁ περιθῆτος τοῦ Βερνίκου γάμος, ὅπου μὰς ἀνέβασε μετὰ κουδουνάτη πρέκια μὰ διατρέχει κινδύνον νὰ μείνῃ μετὰ 'στὴν γλῦκα, καὶ ἀπὸ ποῦ αὐτὸς ἀτᾶσσε καὶ ἀπὸ γαμπρὸς αἰθέριος τρέμω μετὰ τὴν ἀκώρυσιν μὴ τὴν γέρο—Λέριος, πλὴν ἄλλοτε εἰς μακρῶν γι' αὐτὸ θὰ σὰς μιλῶ καὶ μετὰ τὸν νόμον σύμφωνα τὸ ζήτημα θὰ λυθῇ.

(Ὅλοι ἐχειροκρότησαν θερμῶς τὸν μ. πεχλιθάνη
 κι' ἄρχισαν γουργουρίσματα μὲς ὅτ' ἄντερα πολλῶν,
 ἡ δὲ κυρία Φασουλῇ ἐλύσσαξε νὰ κάνη
 ἐργολαβία δυνατὴ τοῦ Γάλλου Μοντολῶν,
 κι' ὁ Πρέσβυς τὴν ἐγύριζε ὅτ' ἡς σάλαις ἀλὰ μπράτσο
 κι' ὁ Φασουλῆς ἀναφανδὸν τῆς ἄστραψ' ἕνα μπάτσο.
 Μὲ γλώσσαν δέ, ποῦ μοναχὰ ὅστους ντιστεγκέ προσήκει,
 τὸν γάμον ἐσχολίαζαν τοῦ κ. ψο-Βερενίκη,
 καὶ ψίθυρος ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐδόμβει μυστικός,
 κι' ἔφυγεν ὁ Διάδοχος οἰκογενειακῶς,
 πρὸς τὸν δεσπότην Φασουλῇν θερμῶς ἐκφράσας πάλιν
 εὐχαριστήρια πολλὰ μ' εὐγένειαν μεγάλην,
 διότι καὶ ὅτ' ἡν ἐποχὴν τοσαύτης βουλιμίας
 φιλοτιμεῖται τὴν Αὐλὴν νὰ τὴν ταΐζῃ τζάμπα,
 κι' ὁ Φασουλῆς ἐκ πνεύματος σοφῆς οἰκονομίας
 ὡς ἐξω τὸν συνώδευσεν μὲ μιὰ σβυσμένη λάμπα.)

Οὐ μὴν πρὸς ἀναχώρησιν τὸ πλῆθος ἐσηκώθη,
 ἀλλὰ μὲ τὴν κατὰχρησιν ἐκείνην τῶν ὀσπρίων
 ἀνὰ τὴν αἴθουσαν ὁσμή βαρεῖα διεδόθη
 πρὸς ἐντροπὴν τῶν κυριῶν καὶ τῶν κομψῶν κυριῶν,
 καὶ μὲ μαντύλια παρευθὺς ἐφράχθη καθε μύτη
 κι' ἄχνος πυκνὸς ἐκάλυψε τοῦ Φασουλῆ το σπῆτι.
 Κι' ὁ Φασουλῆς, ἂν κι' εἰζέυρε ἡ μυρωδιὰ πῶς ἦτο
 τοῦ γέυματός του ἄφρευτος καὶ φυσικὴ συνέπεια,
 ἀλλ' ὅμως τὸν ἀνήξερο κι' αὐτὸς ἐπροσποιεῖτο
 διότι τὸν ἐμπόδιζε τῶν τρόπων ἡ εὐπρέπεια,
 ὡς ποῦ τροχάδην τῶστριψε τὸ ἕνα κι' ἄλλο φύλο
 κι' ὁ σουαρές ἐτέλειωσε χωρὶς νὰ πέσῃ ξύλο.)

**Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ἐποδηματοποιεῖον εἰς τὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου,
 τέχνη, γούστο κι' ἐργασία ἄνευ ψεύδους κι' ἄνευ δόλου.

Ἐποδήματα καὶ παιδῶν καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν,
 εἰς τοῦ Κρίνου τὸ μεγάλον Φαρμακεῖον ἀντικρὺ,
 μάστορος ὁ Ἰατράκης, μαγαζί μοναδικόν,
 ποῦ τὴν τέχνην του θαυμάζουν καὶ μεγάλοι καὶ μικροί.

Οἱ ράπται Ἀιδονόπουλοι—μεγάλον τὸν ὄνομά των—
 εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὑδὸν μετόκησαν ἐσχάτως,
 κι' ἦλθαν τὰ χειμωνιάτικα εἰς τὸ Κατάστημά των
 καὶ πρῶτος πρῶτος ἐσπευσεν ὁ Φασουλῆς τρεχάτος.
 Τί κάμαραις τῆς δοκιμῆς καὶ κάμαραις μεγάλαις
 καὶ τί καθρέφταις ἀκριβοὶ σὲ φωτισμέναις σάλαις...
 ἐκεῖ ποικίλα καὶ πολλὰ ἐμπορευμάτων εἶδη,
 ἐκεῖ καὶ κάθε ψιλικὸ καὶ ζηλευτὸ στολίδι.
 Μὰ νὰ καὶ φῶς ἡλεκτρικόν... τί ὡμορφιά περίσσια...
 Ἀιδονοπούλους δύσκολα θὰ ἔρῃς καὶ ὅτ' Ἀρίσται.

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Μεγάλῃ Ἑταιρίᾳ
 τῶν γενικῶν Ἀσφαλειῶν, κληθεῖσα ΕΘΝΙΚΗ,
 καὶ ὅσους φλέγει ἀληθῶς θερμὴ φιλοπατρία
 ἃς τρέξουν ὅσον τάχιον ν' ἀσφαλισθοῦν ἐκεῖ.
 Ἡ καθεμία Τράπεζα εἰς ταύτην ἔχει μέρος
 καὶ μέτοχοι καὶ ἰδρυταὶ οἱ πρῶτοι παραδόχοι,
 κι' ἃς σπεύσῃ πρὸς ἀσφάλειαν ὅτ' ἡ ΕΘΝΙΚΗΝ ἐγκαίρως
 κι' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔβαλε ὅτ' ἂν πόδια του τσαρούχι.
 Ἀσφάλεια κατὰ πυρὸς, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
 καὶ τῶν παντοίων συμφορῶν, ὅπου γεννᾷ ἡ πλῆσις,
 ἀσφάλεια εἰς ξαφνικά κι' ἀπρόοπτα συμβάντα,
 ἀσφάλεια ὅτ' εἶναι σας, εἰς τὴν ζωὴν, εἰς πάντα.
 Ἀσφάλεια δι' ὅλα σας ἡ ΕΘΝΙΚΗ κηρύττει...
 ὁδὸς Σταδίου, κύριοι, τοῦ Ἀξελοῦ τὸ σπῆτι.

Ὁ Πάμπανος, γιαντρός δοντιῶν πενήτων καὶ πλουσίων,
 ποῦ καταπαύει αὐθωρεὶ πονούντων μυκηθμόν,
 ὅτ' ὁ Ἅγιον Γεώργιον μετόκησε πλησίον,
 ὁδοῦ Σταδίου πάροδον καὶ τέσσαρ' ἀριθμόν.

**Ρωμηοῦ Ἡμερολόγιον Ἀποκαλυπτικόν
 περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Οἰκονομικῶν.**

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν μὲ τρέλλαις καὶ κουδούναις
 εἰς κεντρικὰ κι' ἀπόκεντρα σοκάκια καὶ καντούνια
 νέον Ἡμερολόγιον Ρωμηοῦ ἂν ἀντιλαλήται,
 καὶ σεῖς καθὸ φιλότιμοι τῶν Ἀθηνῶν πολῖται
 βεβαίως θὰ τὸ πάρετε χωρὶς πολὺ παζάρι.
 εἰς τοῦτο δὲ μ' ἐμβρίθειαν ὁ Φασουλῆς ποζάρει
 ὡς ἀψευδῆς κι' ἀλάνθαστος μετὰ Χριστὸν προφήτης
 κι' ἀποκαλύπτει πράγματα, ποῦ νὰ τὰκούσης φρίττεις.

Εἰς μὲν τὸ Ἑσωτερικόν
 λεπτὰ σαράντα ἡ τιμὴ,
 εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
 πενήντα καὶ προπληρωμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινοστὸς πολὺς.